

42. SPRAVEDLNOST, POKOJ A RADOST

Ježíš slíbil svým učedníkům, že jim pošle po svém odchodu k Otci Přímluvce, Ducha pravdy (Ducha svatého), který za prvé uvede církev do celé pravdy a za druhé ji povede k tomu, aby světu oznámila důležité skutečnosti, které by svět měl vědět:

Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám. On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: Jan 16:7-8

O HŘÍCHU a jeho podobách jsem psal už ve 3. a 4. kapitole a pak průběžně i v jiných. O dalších dvou atributech, které by svět měl znát (spravedlnost a soud), jsem ještě nepsal.

Výraz „spravedlnost“ (+var. spavedlivý, spravedliví) se v Písmu vyskytuje asi 600x, hlavně v Žalmech, Příslovích, ale i v dopisech. Písmo odlišuje spravedlnost Boží od lidské, která má pak v Nové smlouvě nový význam. Boží Spravedlnost je ve Starém i Novém zákoně spojována s Boží mocí, svrchovaností a spravedlivými soudy.

Lidská spravedlnost je ve Starém zákoně přiřazována tomu, kdo hledá Boží vůli pro svůj život a dbá na Desatero Božích přikázání, („Přísloví“ názorně popisují rozdíl mezi tzv. spravedlivými a svévolníky). Abramovi byla spravedlnost Bohem přičtena pro jeho víru:

Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost. Gen 15:6

V Nové smlouvě se lidská spravedlnost navíc odvíjí od uznání své naprosté nehodnosti před Bohem a od pokorné závislosti na Božím slitování a milosti prokázané na Kristu.

Spravedlivý Bůh ve svém milosrdenství ospravedlňuje nespravedlivého člověka skrze vylití krve svého Syna.

Svou spravedlnost prokázal i v nynějším čase, aby bylo zjevné, že je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo žije z víry v Ježíše. Řím 3:26

Biblický slovník uvádí, že sám pojem „spravedlnost“ má v hebrejštině základ „sedeg“ (srov. Melchisedech) jehož původní význam je „být přímý“ vyjadřující přímost vztahu mezi Bohem a člověkem i mezi lidmi navzájem. Spravedlnost v Písmu tedy nevychází jen z formálního plnění právních norem, ale vyjadřuje spíše tento čistý a přímý (ryzí) vztah.

Mám za to, že Melchisedech byl králem právě této přímosti ve vztahu s Bohem.

(Přímá kolmá osa mezi NEBEM a ZEMÍ v mých schématech tedy má vyjadřovat tento ryzí vztah s Bohem a ne jen pouhé dodržování nějakých právních norem a mravních zásad.)

Boží spravedlnost odpovídá řádu ve Stvoření a nikdy ho nemůže porušit. Proto bude homosexualita vždy nečistotou před Bohem, protože je to porušení jeho řádu Stvoření. Boží milosrdenství ale předchází jeho spravedlnost, přichází i na místa této porušenosti a nabízí ne jen odpuštění, ale i příležitost a pomocnou ruku k nápravě.

Spravedlnost a právo jsou pilíře tvého trůnu, před tebou jde milosrdenství a věrnost. Žalm 89:15

Melchisedech pomáhá evangelizovat

Zjišťuji, jak pojem Boží spravedlnosti souvisí se všemi klíčovými momenty v Písmu. Takto Melchisedech např. pomáhá i k lepší strategii a pochopení smyslu evangelizace světa.

Ježíš prozradil učedníkům, co přinese jeho Duch do církve až odejde – čili dopředu jim naznačil výklad toho, v čem je podstata **hříchu, spravedlnosti a soudu**:

... spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a již mne nespátříte; Jan 16:10

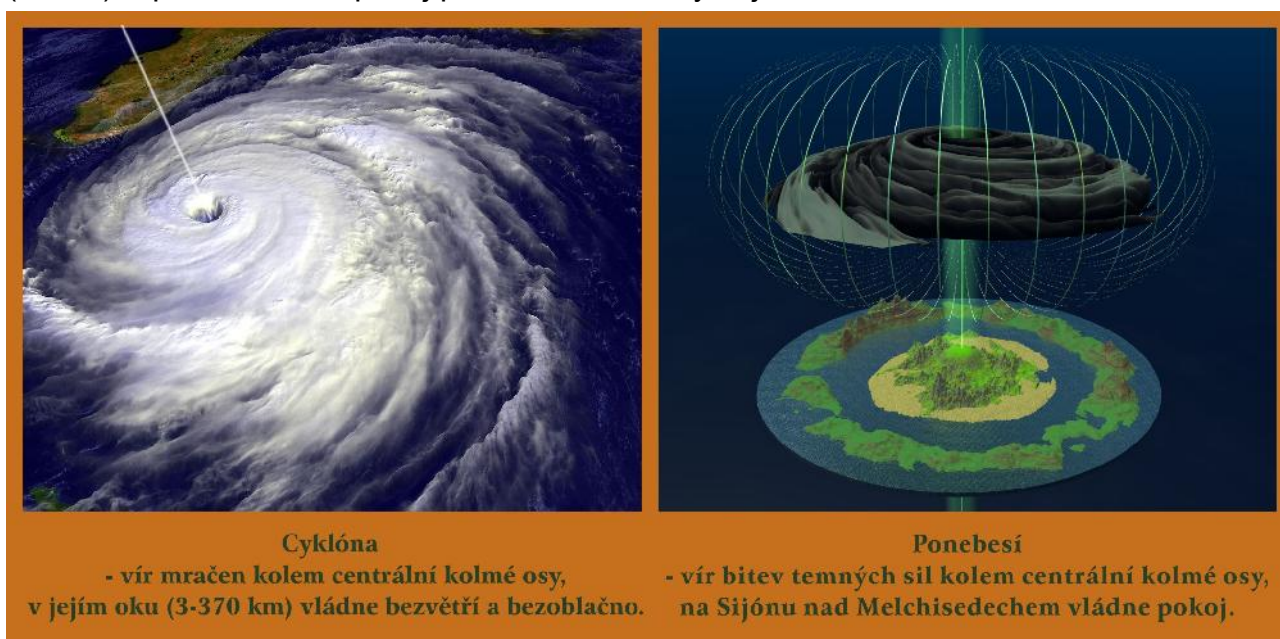
To jistě žádá výklad, pokud to máme oznámit světu tak, aby to svět pochopil.

V té právní a morální rovině to jistě znamená, že odchod Ježíše k Otci je potvrzením jeho pozemské bezúhonnosti, ryzosti a pravdomluvnosti. Tím, že ho Otec přijal k sobě, potvrdil jeho spravedlnost, neboť spravedlivý Bůh by nikdy nespravedlivého lháře nepřijal.

Svou Spravedlnost Otec potvrdil tím, že na znamení toho seslal Ducha svatého. Může být snad spravedlnost v tom, že Ježíš odešel k Otci myšleno ještě nějak jinak? Ať už je to tak, či jinak, otázka je stejná: Jak to teď srozumitelně ukázat celému světu? V té rovině přímého jednání podle neměnných řádů ve Stvoření Ježíš vystoupil k Otci přesně po této centrální Melchisedechově ose, která je tu mezi NEBEM a ZEMÍ už od stvoření světa, už od první věty Bible. Obrázky tu možná řeknou víc než slova, protože Bible je knihou obraznou a ne jen právní. Když o tom přemýšlíme, zjistíme, že to nemůže být jinak. Druhý příchod Krista se také bude odehrávat po stejné ose, Ježíš se vrátí znovu do Jeruzaléma a všechny své věrné z celého světa nejprve přitáhne a shromáždí k sobě.

Melchisedechova osa protíná ponebesí

Někteří křesťané se trochu bojí pojmu „ponebesí“, možná proto, že o něm slyšeli vždy jen ve spojení s démony a duchovním bojem. Avšak kolem Boží osy, která ponebesí protíná, je rozhostěn naprostý klid. Melchisedech bezesporu vládl spravedlivě ve své zemi a v jeho království byl pokoj a mír. Melchisedech kraloval ve městě Šálemu, což znamená Pokoj (šalom). Spravedlnost a pokoj patří k sobě a vždy nějak souvisí s Boží vládou na ZEMI.

Podobnost se stvořenou přírodou je až zarážející. Jakoby opravdu nad Melchisedechem bylo takové oko cyklóny, ve kterém vládne bezvětří a jasná obloha, přestože nad okolními národy běsní bitevní vřava. O Sijónu platí Izajášovo slovo:

Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva. Izaj 60:2

Schema je ovšem ideově zjednodušené. Hospodinovo požehnání a pokoj dnes přichází kamkoliv, kde se uplatňuje právo a spravedlnost a nemusíme za ním běžet hned na Sijón. Svou soukromou Melchisedechovu osu má ne jen každý člověk ve svém nitru (kap.41), ale také každá část Kristova těla (skupinka, sbor, denominace) a svým způsobem i každé město, kraj, národ nebo země (stát). Záleží pak hlavně na modlitbách místní církve, jakou tam budou mít vládu a zdali se i nad nimi ukáže Hospodinova sláva.

Nad Evropou a USA je prý vrstva temnoty obzvlášť silná a mnohvrstevná a proto je tam prý zázraků méně než v Africe, v Indii nebo Jižní Americe. Něco na tom může být.

Cyklóna je mohutný vír oblaků rotujících rychlostí orkánu kolem centrální osy. Je to mocný setrvačnick (centrifuga), který se jen tak hned nezastaví. Zjišťuji, že setrvačnost v lidském

životě je spíše vlastností HŘÍCHU, než víry nebo jiných ctností. V živé organické přírodě se mechanická rotace téměř nevyskytuje, pokud nepočítám časové cykly. Vyskytuje se však hojně v mechanice neživých těles, jak v nukleární fyzice elementárních částic, tak v astrofyzice planet, hvězd a galaxií. Rotující setrvačnost rozmetává vše odstředivou silou, gravitace naopak dostředivě shromažďuje. HŘÍCH rozmetává do prázdnoty bez Boha, víra v Ježíše naopak shromažďuje k nebeské hostině. Ježíš k tomu sám říká:

Kdo není se mnou, je proti mně; a kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje.

Mat 12:30 (Luk 11:23)

HŘÍCH má setrvačnost, víra ne. HŘÍCHU se těžko zbavujeme, sotva se ho zbavíme, už se vrací, vytváří návyk a závislost, ale víra se dere navzdory tomu. Na víru by snad ani návyk neměl vznikat. Nemyslím teď osobní závislost na Pánu a modlitební pravidelnost. Mám na mysli spíše setrvačnost hrozící znáboženštěním, které pak vede k drmolení modliteb bez Ducha, ke „svatým“ poutím, růžencům, až k modlitebním mlýnkům a válcům v Buddhismu. Tam mniši roztáčejí válce popsané modlitbami v bláhové naději, že tím budou vyslyšeni.

Při modlitbě pak nemluvte naprázdno jako pohané; oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov.

Mat 6:7

Naše víra se musí drát ke světlu jako jarní výhonky trávy ze země. Fazolové výhonky jsou schopny společnými silami nadzdvihnout a odklonit cihlu ležící na záhoně. V živé přírodě nic nerotuje, ale všechno se dere. Motýl se dere z mrtvé kukly za rozmnožením života, každá rostlina se dere ze země za sluncem k nesení svého ovoce. Semínkem víry je Boží Slovo a ovocem je pak rozmnožení Božího království na ZEMI ke konečnému Spasení. Když spojím principy rotující cyklóny s principy dopadu kapky na vodní hladinu, dostanu obraz ponebesí (i se spasením lidí) překvapivě významově shodný s Písmem.

Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.

Mat 7:13-14

Prstence morálních mutantů – Zamítuto!

Velmi dobře si vzpomínám, jak jsem ještě před obrácením, kdy jsem už o Bohu přemýšlel, ale Bibli ještě neznal, zvažoval svou situaci se závislostí na alkoholu a jak jsem si začal namlouvat, že to nevádí. Vracel jsem se zrovna z oběda zpět do práce v divadle a po cestě mne napadlo, že bych se měl smířit s alkoholem. Vždyť se při něm také dají zažít hezké chvíle s přáteli v hospůdce. Bůh má jistě i pro takové lidi připravené nějaké to vhodné místo. No úplně nejlepší nebe to asi nebude, ale to snad nevádí. Možná proto Bůh dal všem organismům schopnost přizpůsobit se mutacemi danému prostředí. Možná proto má člověk oproti jiným živočichům tři slova v latinském názvu svého druhu: Homo Sapiens Sapiens. Když v tom třetím zmutuji, je to stále ještě v Boží režii. Vezmu to prostě tak, že se mi ta věc už stala a teď jsem Homo Sapiens Alkoholikus a já sám s tím už asi nic nenadělám. Jiní jsou zase třeba Homo Sapiens Marihuanus, jiní Homo Sapiens Okultikus a jiní zemřou třeba jako Homo Sapiens Politikus apod. No a co?

Představoval jsem si něco jako Saturnovy prstence kolem Boha, který sám přebývá v nepřístupném světle a na těch prstencích zůstávají všechny morálně zmutované duše, které ale jinak v životě nedělaly nic zlého. Některé blíž a některé dál podle míry mutace.

Rychle jsem to zamítl. Jen prostá fyzika cyklóny mi říkala, že co není v jejím oku, musí být nutně v centrifuze běsnících bouří a i kdyby mne Boží gravitace nějak poutala k sobě jako Saturn své prstence, stejně bych takto nemohl dojít pokoje. Co zůstane na oběžné dráze, musí nutně obíhat a to nemůže být konečný stav a odpočinutí pro věčnou lidskou duši.

Otrok nezůstává v domě navždy; navždy zůstává syn.

Jan 8:35

Saturnovy prstence tvoří hroudy ledu, velké někdy jako automobil, někdy i jako dům a vládne mezi nimi učiněné peklo. Celý prstenec totiž nerotuje kolem Saturnu vcelku jako deska na gramofonu, ale každá brázda jinak rychle, jako samostatná oběžnice. Brázdy ke středu rotují nejrychleji a krajní zas nejpomaleji a tak do sebe neustále všechny narážejí.

Rozhodl jsem se nepřestávat hledat záchranu, žádné takové prstence kolem Boha nejsou.

Střežme se, aby o někom z vás neplatilo, že v čase, dokud zaslíbení trvá, promeškal vstup do Božího odpočinutí.

Žid 4:1

Mám osobní zkušenost, že takové nebo jinak podobně mylné představy vládnu ne jen ve světě, ale žel často i mezi křesťany. Pokud lidé zvažují možnost posmrtného života, často počítají s nějakým třetím místem mezi NEBEM a peklem, nebo s celým odstupňováním ve

velkém množství různých pozic mezi nimi.

Do Božího království se vlastně vůbec nevstupuje normální chůzí, ale pouze skrze nové narození a narodit se člověk může jen **buď ano – nebo ne** a celý. Do Božího království se rodíme pouze skrze jediné místo ve vesmíru, skrze na kříži – obrazně řečeno – otevřené srdce Kristovo. Ostatně o tom je celá tato kniha.

Melchisedechova osa mi pomáhá k bibličtějším představám, které principiálně souzní s Písmem bez ohledu na to, jak vícerozměrný duchovní prostor ponebesí opravdu vypadá.

Odstupňované však je samo NEBE v podíle na dědictví a radosti ve slávě. Spasení je pro každého stejné tím, že je úplné. K naplnění a dokonalosti ve svatosti tam dojde každý. Jak to obojí může platit současně? Je takové jedno výstižné přirovnání. Představme si vedle sebe náprstek a velkou číši na víno. A teď obě nádoby naplníme až po okraj vínem. To je metafora o lidských duších v NEBI. Která z těch dvou nádob bude plnější? Žádná!

Tak dojde k naplnění v NEBI každá duše, žádná si nebude připadat ošizená. Velikost těch nádob však není dána předem, ale bude vyměřena soudem o našem pozemském díle.

...dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm.

1Kor 3:13-15

Kde jinde než v NEBI u Božího soudu, (a možná ještě před NEBEM v ponebesí patřícím již do Božího hájemství), může být zkoušeno dílo člověka? Určitě ne už teď na ZEMI.

Ten oheň podle mne není ohněm pekla, ale ohněm průchodu úzkou branou skrze kříž.

Je to jediné místo v Bibli, které by mohlo evokovat původní představu tzv. „očistce“, jako místa, které ovšem neznamená zvláštní místo v pekle, ale jen průchod očistným ohněm.

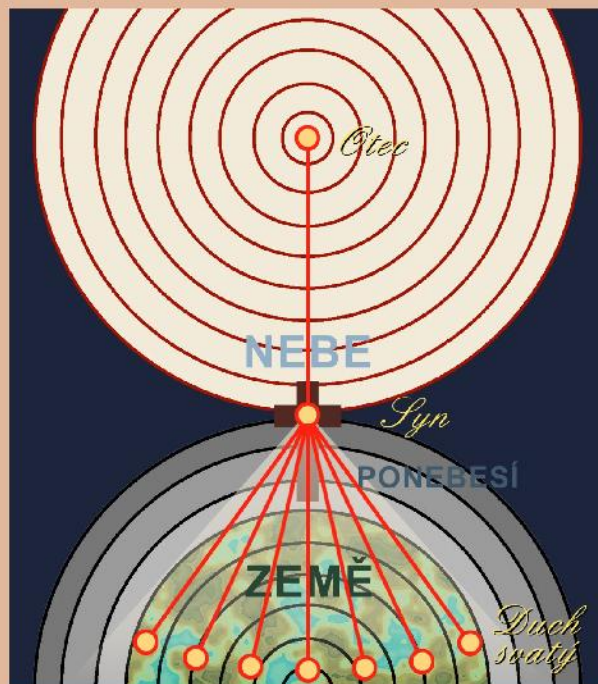
Myslím, že stojí za to, usilovat o to, aby nám pokud možno nic neshořelo a náš podíl na Boží slávě byl co největší. Proto je ale třeba ke své víře ještě něco přidat (viz. 2Pt1:5-7).

Melchisedech a Boží trojjedinost

Jiné rozpaky jsou stále kolem Boží trojjedinosti. Kazatelé často říkají, že se to nedá pochopit. Pokud podlehneme té tradiční představě Boha, který je pouze v NEBI a nikde jinde, pak se Trojice opravdu stane nepochopitelnou. Dost rozpačitě působí její tradiční barokní zobrazení jako trojúhelníku s koukajícím očíčkem uprostřed a paprsky okolo.

*Tradiční představa Boží trojedinosti
(barokní trojúhelník s okem a paprsky)*

*Ponebesí vertikálně oddělené od nebe
zobrazuje odlišnost funkcí osob Boží trojice.*

Bůh díky své trojedinosti může být v pohybu kdekoliv chce a nebýt jen stabilně na jednom místě v nepřístupném světle. Když přemýšlíme o Božím jednání v čase a prostoru, je Boží Trojice najednou ne jen srozumitelná, ale i logicky nezbytná. Tradiční představa ponebesí buď vůbec neznala, nebo jej zahrnovala do představ o NEBI jako jeho spodním, méně svatém okraji, nebo jeho nejnižším stupni. (Mám za to, že jak Starý, tak ani Nový zákon ponebesí jako pojem vůbec nerozlišují a mluví o něm stále jako o nebi nebo nebesích.

Ale může Bůh opravdu sídlit na zemi, když nebesa, ba ani nebesa nebes tě nemohou pojmout, natož tento dům, který jsem vybudoval? 1Král 8:27

Jsou-li podle krále Šalomouna nebesa nebes, čím jsou pak ta pouhá nebesa? (To není jediný příklad ze Starého zákona.)

...hvězdy budou padat z nebe a mocnosti, které jsou v nebesích, se zachvějí.

Mar 13:25

Když Nový zákon mluví o nebeských mocnostech, mám za to, že má vždy na mysli vládu temných sil v ponebesí, které podle mne do samotného NEBE nemají přístup.

Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Ef 6:12

Toto je vlastně jediný verš v Bibli, který jasněji vysvětluje, že pojem „mocnosti“ jsou temné síly, které jsou v duchovních oblastech nad ZEMÍ, tedy v ponebesí. V mém pojetí tyto oblasti ZEMI obklopují a tím také i oddělují od NEBE. V nich se pak odehrává jak duchovní život všech lidí na ZEMI, tak i bitvy andělů se silami temnoty ve vyšších patrech nad ZEMÍ (kap.4).

Tak jako je Hospodin jediným Bohem, který stvořil svět a nemá nic společného s těmito mocnostmi v ponebesí, pak tam ani nesmíme hledat jeho království (kap.8) s výjimkou Melchisedechovy osy. Ponebesí nás sice odděluje od NEBE, ale dotýká se ho v jediném možném bodě - v Kristově kříži. Vylití krve je pak jediným průchozím koridorem do NEBE. Tím se Ježíš stal Pánem všech mocností a sil v celém ponebesí.

Tento velký předěl na kolmé ose určuje rozložení sil i kompetence osob v Trojici. Otec posílá Syna na ZEM, Syn spolu s Otcem posílají Ducha svatého do člověka, aby na základě toho nemusel jít do pekla a mohl přijít do NEBE. Ducha svatého neposílá nikdo svatější než je sám. To je princip Trojice, i Duch svatý je Bůh a rovnocenná osoba v Trojici. Duch svatý pak posílá a také sám vede církve do světa k nesení ovoce ke spasení všech lidí. Jde o velké Poslání (MISIO DEI – Boží Poslání), kterého se Bůh sám účastní. Bez Boží trojjedinosti by to však nebylo možné.

Lidé často rádi zjednodušují, ale přílišné zjednodušování se nevyplácí. Křesťanství není možné zjednodušit jen na víru, neboť i démoni věří, že Bůh je, ale děsí se toho (Jak 2:19), ani jen na lásku, vždyť i buddhisté říkají, že Bůh je láska, ale přitom Kristovu spasitelnou (obětující se) Boží lásku – Agapé neznají.

Každé zjednodušení, které vedlo ke zrušení trojjedinosti, se stalo katastrofou. To platí např. o dnes velmi problematickém Islámu, ale také o Jehovismu. Obě tato náboženství se snaží navazovat na Bibli a dokonce mluví i o Kristu, ale přitom z něho dělají lháře.

Jednojediny bůh by nemohl být ke mně v přímém vztahu spravedlivý, protože by se mne nemohl nijak dotknout. Musel by trvale zůstat sám u sebe se svou samospravedlností.

V kolmé Melchisedechově ose se projevuje celá Boží Trojice. Je v ní přítomen Hospodin už od založení světa, je v ní přímé zjevení osoby Krista podle Melchisedechova řádu a je v ní i trvalé působení Ducha svatého, který přináší Melchisedechovy atributy království:

Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého.

Řím 14:17

Melchisedech a vyznání víry

Také vyznání víry podle Pavla se úzce dotýká přímého propojení NEBE se ZEMÍ. Získat jistotu spasení je opravdu prajednoduché. Vyžaduje jen dvě věci, víru v srdci a vyznání v ústech:

Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení,...

Řím 10:9-10

Znovu se zamýšlím nad tím, proč Pavel zdůrazňuje víru ve vzkříšení Ježíše Krista a proč by zrovna toto mělo být vírou k spravedlnosti? Proč nám Bůh počítá za spravedlnost právě jen tuto víru a právě jen v tento konkrétní detail z Kristova života?

Myslím si, že vzkříšení Krista z mrtvých je úzce spojeno s tím, co sám Ježíš řekl o svém odchodu a o Boží spravedlnosti: „**Spravedlnost je v tom, že odcházím k Otci.**“

My máme uvěřit tomu, že Ježíš už je tam – doma u Otce, a že tím i pro nás otevřel přímou cestu do NEBE. Věřit v cokoliv podružnějšího ač pravdivého, není to, co si Bůh přeje a co by nám dávalo tu správnou představu. Tato přímá cesta byla naznačena už Henochem, Melchisedechem a Davidem. Všichni ostatní, Mojžíš, proroci i apoštolové, kteří plnili neméně důležitá Boží poslání, se jí jen podřizovali nebo přibližovali. V Pavlově výkladu víry srdcem k spravedlnosti se zračí Melchisedech a jeho kolmá osa Božího jednání jako jediná přímá cesta do NEBE, která je v Kristu volně zpřístupněna všem.

Závěr

Základní prostorová orientace podle první věty Bible a podle Melchisedecha je významnou a rozhodující vlastností, která určuje v Písmu ryzost a přímou vztahu mezi NEBEM a ZEMÍ a tím i mezi Bohem a člověkem. První otázka, kterou Bůh položil Adamovi po té, co zhřešil, byla otázka týkající se jeho místa:

Hospodin Bůh zavolal na člověka: „Kde jsi?“

Gen 3:9

Tato otázka je zásadní pro každého hříšníka, aby si uvědomil svojí stávající pozici. Kdyby se Adam nezačal všelijak vymlouvat (viz. Písmo) a zodpovědně zhodnotil svou situaci, musel by upřímě odpovědět: „Jsem úplně mimo, Bože Hospodine!“

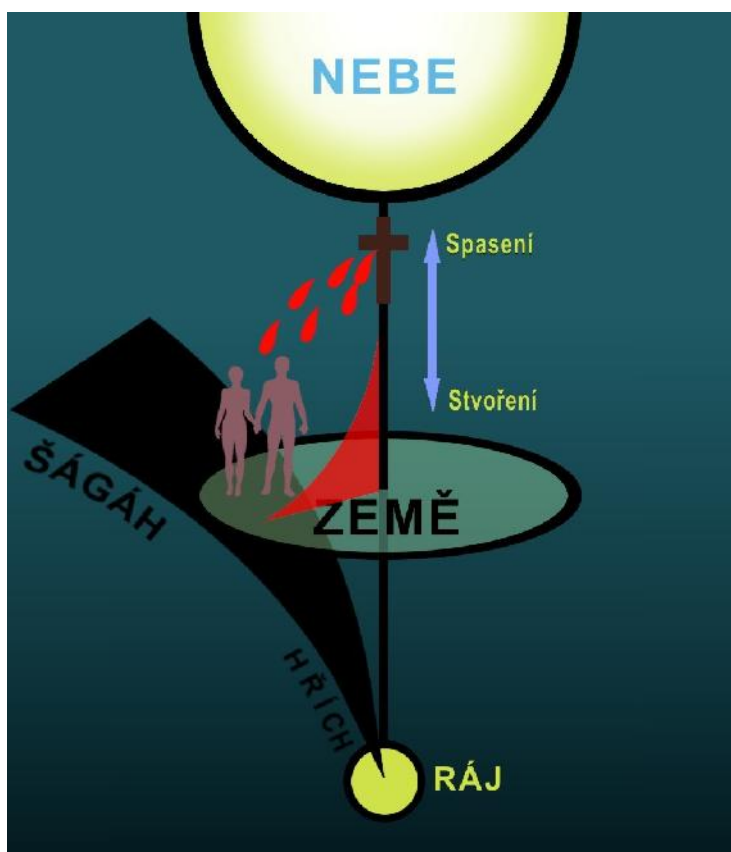
Pokud si hříšník neuvědomí tuto svou základní pozici vůči NEBI a Bohu, těžko začne hledat spásu. Morální faktor je také důležitý, ale ne vždycky jasný a zřejmý. I alkoholik, homosexuál, jogín nebo i průměrně „slušný občan“, ti všichni se mohou cítit velmi ctnostně a bez viny a přitom být stejně jako Adam úplně mimo.

Ani moje svědectví není jiné. Už jsem prožil vysvobozující nadpřirozený dotek Živého Boha, ale ještě jsem neznal Bibli, ani neslyšel Boží hlas. Až na evangelizaci v roce 1990 jsem zaslechl ozvěnu modlitby evagelizátora jakoby z vesmíru a v té ozvěně dva rozměry v jednom hlase. Rozměr velké otcovské lásky a milosti a zároveň velké otcovské přísnosti. Davidův Žalm 62 mi později potvrdil, že to byl opravdu Boží hlas:

Bůh promluvil jednou, dvojí věc jsem slyšel: Bohu patří moc, i milosrdenství je, Panovníku, tvoje.
Žalm 62:12-13

Emocionální náboj této dvojité ozvěny zněl však jako starostlivé tátovo volání: „Kam ses mi ztratil, synu?“ Kdybych byl tehdy schopen pravdivě zhodnotit svou pozici, také bych jako Adam musel odpovědět: „Spadl jsem do příšerné jámy, táto!“

Písmo dbá nejprve na tuto základní prostorovou orientaci a morálku dává až později. Bůh vysvobodil Izraelský národ z otroctví v Egyptě a až teprve na svobodě jim dal Desatero. Také některé hebrejské výrazy pro HŘÍCH vyjadřují spíše prostorovou pozici v duchu než morálku. „**Hatát**“ se překládá jako „minutí cíle“ a „**Šágáh**“ jako „odchýlení“.

Obojí však dostává smysl až ve spojení s přímou Melchisedechovou osou mezi NEBEM a ZEMÍ, protože je to osa Stvoření i Spasení. Jenom do ní se musíme strefit a jenom z ní se nesmíme odchýlit. Tedy ne každé minutí cíle a ne každé odchýlení z cesty v našem životě musí být nutně HŘÍCHEM.

Když v Písmu dva mladí zvědaví Židé přicházejí za Ježíšem, první otázka, kterou mu položí, se kupodivu také týká nejprve prostorové orientace:

Když se Ježíš obrátil a uviděl, že jdou za ním, otázal se jich: „Co chcete?“ Řekli mu: „Rabbi (což přeloženo znamená: Mistře), kde bydlíš?“ Jan 1:38

Když se Ježíš před svým odchodem loučil se svými učedníky, také už nemluvil o morálce, ale jen o tom místě kde bydlí a kam odchází:

A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. Jan 14:3

Měli bychom se neustále zajímat o svou pozici kde jsme teď vůči místu kde bydlí Bůh. Máme tu dvě biblické otázky „**Kde?**“, které vymezují základní orientaci v tomto vztahu. Bůh se ptá každého hříšníka: „**Uvědomuješ si, kde jsi?**“ a každý hříšník by se měl ptát: „**Pane, kde bydlíš?**“ a nechat se zdarma pozvat k němu domů na hostinu (kap.6). Každý člověk, který bydlí tady na ZEMI, je zároveň také ten, kdo je mimo spasení a Ježíš, který je doma v NEBI u svého Otce, je zároveň ten, kdo má moc všechny zachránit.

V rámci dějin celého lidstva je třeba si uvědomit tři věci. Jak to mělo být s námi původně (proměna bez hříchu), jak jsme na tom teď (mimo) a jak na tom můžeme být v Kristu. Tato kniha chce být jen skromnou upoutávkou na biblický návod, jak se lépe orientovat v Písmu i v realitě biblického duchovního prostoru.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Spravedlnost v Písmu nevychází jen z formálního plnění právních norem, ale vyjadřuje hlavně čistý a přímý (ryzí) vztah.

V rovině přímého Božího jednání podle neměnných řádů ve Stvoření vystoupil Ježíš k Otci přesně po centrální Melchisedechově ose, která je tu mezi NEBEM a ZEMÍ už od stvoření světa, už od první věty Bible.

Cyklóna je mohutný vír oblaků rotujících rychlostí orkánu kolem centrální osy.

Když spojím principy rotující cyklóny s principy dopadu kapky na vodní hladinu, dostanu obraz ponebesí (i se spasením lidí) překvapivě významově shodný s Písmem.

Do Božího království se vlastně vůbec nevstupuje normální chůzí, ale pouze skrze nové narození a narodit se člověk může jen **bud' ano – nebo ne a CELÝ.**

Když přemýšlíme o Božím jednání v čase a prostoru, je Boží Trojice najednou ne jen srozumitelná, ale i logicky nezbytná.

V kolmé Melchisedechově ose se projevuje celá Boží Trojice.

Máme tu dvě biblické otázky
„Kde?“,
které vymezují základní orientaci ve vztahu Bůh – hříšník.
Bůh se ptá hříšníka:
„Uvědomuješ si, kde jsi?“
a hříšník se nakonec ptá:
„Pane, kde bydlíš?“
a nechává se od něho zdarma pozvat domů na hostinu.